

ODZIEMNY (2) ai

Wymowa: od-ziemny.

o oraz e jasne.

sg [m N odziemny.] ◇ f N odziemną (1). ◇ I odziemną (1). ◇ [pl N subst odziemn(e). ◇ G odziemnych.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

Sięgający ziemi; dolny; imus, internus Cn (2) : [Odziemny/ Inferior, interior. Volck Ooo3v.]

a. *O ubiorze: długi do ziemi (2) :*

Wyrażenia: »odziemna koszula« (1): Castula, Palliolum quo puellae nudae infra papillas praecingebantur, Odziemna niewieścia kofzulá. Mącz 40c; [Supparum Weiberhembde Cziasnochá/ ábo Odziemna kofzulá ArtNom L7v; InwMieszcz 1594 nr 278, 293, 294, 1595 nr 298].

»odziemna suknia« (1): Tunicam instaurare adversus Hyemem, Opátrzić fie odziemną [możliwa też lekcja: odzimny 'przeznaczony na zimę'] suknią. Mącz 171b.

Synonimy: odspodni, odspodny; »odziemna koszula«: ciasnocha, odziemnica.

MM